

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 244/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. L., L., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob 121/2006-127 z 13. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., a. s., B., o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2007 doručená sťažnosť spoločnosti E., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 121/2006-127 z 13. júna 2007.

1. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že:

„Porušovateľ rozsudkom č. k. 4 Cob 121/2006-127 zo dňa 13. 6. 2007 (ďalej len „rozhodnutie porušovateľa“), rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi (v tej veci žalovanému) trovy odvolacieho konania 0,- Sk. Sťažovateľ má za to, že týmto konaním a rozhodnutím porušovateľa vo výroku o trovách konania došlo k porušeniu jeho základného práva (...).

Sťažovateľ teda touto ústavnou sťažnosťou napáda predmetné rozhodnutie porušovateľa len vo výroku o trovách konania.

(...) Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. nie je proti tomuto rozhodnutiu porušovateľa vo výroku o trovách konania prípustné ani dovolanie. (...)

Sťažovateľ má za to, že postupom a rozhodnutím porušovateľa bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu, právo na spravodlivý proces, právo na prístup k odvolaciemu súdu a právo na účinný opravný prostriedok zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ďalej v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb. - ďalej ten „Dohovor“) a článku 13 Dohovoru, ako aj právo na majetok v zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy SR. (...)

Tým, že odvolací súd napriek výroku vydanému na samotnom pojednávaní odvolacieho súdu (že priznáva sťažovateľovi všetky trovy odvolacieho konania) a napriek riadnemu a včasnému vyčísleniu trov sťažovateľom de facto trovy odvolacieho konania sťažovateľovi nepriznal (priznal vo výške 0,- Sk), boli porušené základné práva sťažovateľa na prístup k odvolaciemu súdu a spravodlivé prerokovanie veci, keďže sťažovateľovi bolo týmto postupom odvolacieho súdu znemožnené konať a rozhodovať o jeho nároku na úhradu trov odvolacieho konania.

Teda týmto rozhodnutím porušovateľa bolo odopreté právo sťažovateľa na spravodlivé prerokovanie veci odvolacím súdom vo výroku o trovách konania a na účinný opravný prostriedok v zmysle čl. 13 Dohovoru, nakoľko proti rozhodnutiu porušovateľa nie je prípustný riadny opravný prostriedok a nie je prípustné ani dovolanie.

Taktiež bolo podľa názoru sťažovateľa porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok, nakoľko jeho nárok na trovy odvolacieho konania je peňažným nárokom (pohládávkou), ktorý je oprávnený vlastníť a teda požíva ochranu podľa Ústavy SR. “

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že
„Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob 121/2006-127 zo dňa 13. 6. 2007 vo výroku o trovách konania, boli porušené základné práva sťažovateľa podľa článku 20 ods. 1 a 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.).

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob 121/2006-127 zo dňa 13. 6. 2007 vo výroku o trovách konania, a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že k porušeniu jej základných práv a slobôd došlo napadnutým rozsudkom krajského súdu vo výroku o trovách konania tým spôsobom, že napriek výroku vydanému na pojednávaní krajským súdom, „že priznáva sťažovateľke všetky trovy odvolacieho konania“ a napriek riadnemu a včasnému vyčísleniu trov sťažovateľkou, jej „de facto“ trovy odvolacieho konania nepriznal, keď jej priznal ich náhradu vo výške 0 Sk. Vzhľadom na to sťažovateľka nesúhlasí s tvrdením krajského súdu, že tak postupoval preto, lebo v stanovenej lehote sťažovateľka neurčila ich výšku, pretože trovy riadne a včas vyčíslila.

Podľa § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s napádaným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd uvádza, že ak by bol namietaný postup krajského súdu protiprávny, a týmto postupom by bola sťažovateľke odňatá možnosť

domáhať sa jej práva na krajskom súde, v tom prípade je potrebné takýto postup považovať za dovolací dôvod podľa citovaného § 237 písm. f) OSP (m.m. III. ÚS 88/02).

Neobstojí tvrdenie sťažovateľky, že v danom prípade dovolanie podľa § 239 ods. 3 OSP nie je (nebolo) prípustné, pretože krajským súdom bolo rozhodnuté o trovách konania. Prax všeobecných súdov je jednotná v názore, že *„dovolanie proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania je prípustné z dôvodov uvedených v § 237 OSP“* (pozri R 117/1999). Rovnaký názor je vyslovený aj v knižnej publikácii *Občiansky súdny poriadok, komentár* (Krajčo, J. a kol., *Občiansky súdny poriadok, komentár, I. diel.* Bratislava: Eurounion, 2006, str. 618), kde je uvedené: *„Nepřípustnost' dovolania proti niektorým rozhodnutiam odvolacieho súdu nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 238 ods. 4, 5 a § 239 ods. 3.“*

Sťažovateľka v sťažnosti výslovne uvádza, že namieta odňatie možnosti konať pred súdom (pozri bližšie bod 1 I. časti odôvodnenia), čo je v danom prípade dovolací dôvod proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) Občiansky súdny poriadok. Zo sťažnosti je teda zrejmé, že sťažovateľka nevyčerpala opravný prostriedok, ktorý jej OSP poskytuje na ochranu jej základných práv.

Sťažovateľka teda vo vzťahu k napádanému rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 121/2006-127 z 13. júna 2007 disponovala dostupným a účinným prostriedkom nápravy v záujme účinnej ochrany jej základných práv priamo v konaní pred všeobecnými súdmi podľa tretej hlavy štvrtej časti Občiansky súdny poriadok.

Rovnaké závery platia aj čo sa týka sťažovateľkou namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru. Podstata v sťažnosti namietaných skutočností bola rovnaká, či už išlo o porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, alebo o porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru, preto aj v prípade namietaného vlastníckeho práva (čo sa týka rozhodovania krajského súdu o trovách konania), ako aj práva na účinný opravný prostriedok sťažovateľka disponovala dostupným a účinným prostriedkom nápravy

v záujme účinnej ochrany jej základných práv priamo v konaní pred všeobecnými súdmi podľa tretej hlavy štvrtej časti OSP.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov a zisteného skutkového stavu ústavný súd dospel k záveru, že v predmetnej veci sťažovateľky nie je daná jeho právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, ďalšími návrhmi sťažovateľky sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2007